

[Horn.]

lighederne for den jævne borger for at finde ud af det.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): I anledning af det konkrete spørgsmål fra hr. Arne Larsen om rigtigheden af en ændring af ekspropriationslovgivningen i retning af, at man skulle kunne ekspropriere f. eks. på grund af støj, vil jeg gerne sige, at jeg tror, hr. Arne Larsen ikke har tænkt sagen nok igennem, men nu er det jo heller ikke noget, vi skal afgøre lige på stedet. Ekspropriation er ifølge sagens natur en tvangsafståelse, et magtmiddel, det offentlige bruger over for private til at tvangsforflytte dem. Allerede i dette ligger der jo en fornemmelse af en mærkværdig konstruktion, som skulle gå ud på, at man skulle kunne tvangsforflytte folk fra et støjramt område, hvor de gerne vil blive. Hvad angår den anden side af det — og jeg tror, det mere er den, hr. Arne Larsen tænker på. — nemlig det erstatningsmæssige, mener jeg ikke, der er så forfærdelig megen uenighed, og det er altså heller ikke det, jeg har svaret på.

Jeg tror nok, at selve ekspropriationsinstitutionen vil blive meget vanskeligt at få tilpasset det formål, som vi i øvrigt er enige om.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget

forkastedes med 112 stemmer mod 11.

§§ 2-5

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af merværdiafgift på fødevarer [af Hanne Reintoft].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XL) findes i tillæg A. sp. 3615, fremsættelsen i tidenden sp. 6260).

Forslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Det forslag til beslutning, fru Hanne Reintoft har fremsat, er motiveret med, at fødevareromsen rammer hårdest de grupper i samfundet, der udgøres af pensionister, lærlinge og studerende. Det skal jeg ikke benægte at momsens kan gøre; den kan være mest følelig for de mindst bemidlede grupper i samfundet. Det er jo imidlertid noget, man hele tiden har været opmærksom på; det var det flertal i folketinget også, der i 1967 vedtog merværdiafgiften, for øvrigt med fru Hanne Reintofts stemme. Dengang var man også klar over, at momsens kunne få de virkninger, fru Hanne Reintoft omtaler i sin fremsættelsestale, og der blev gennemført forskellige foranstaltninger, der havde det formål at lette situationen for pensionister, lærlinge, studerende m. fl. Det har man fulgt op ved de forhøjelser, der er sket; der skete en forhøjelse i 1968 fra 10 til 12½ pct., og også ved den lejlighed blev der givet kompensationer: folke- og invalidepensionerne blev forhøjet, børnetilskuddene blev større, og de beløb, der er til rådighed for Ungdommens Uddannelsesfond, blev forøget. Da momsens i 1970 blev forhøjet til 15 pct., blev de her nævnte ydelser igen forhøjet.

Jeg kan også nævne, at der siden merværdiafgiftens gennemførelse er blevet ydet statstilskud til nedsættelse af forbrugerprisen på mælk, smør og ost, således at disse varer bliver friholdt for den prisstigning, der kom ved momsens indførelse.

Det har flere gange under drøftelser af merværdiafgiften her i tinget været fremhævet, at undtagelser fra afgiftspligten gjorde loven besværlig at arbejde med. Jeg tror ikke, jeg behøver at komme nærmere ind på de vanskeligheder, der ville opstå, hvis hele fødevarerområdet skulle undtages fra afgifts-